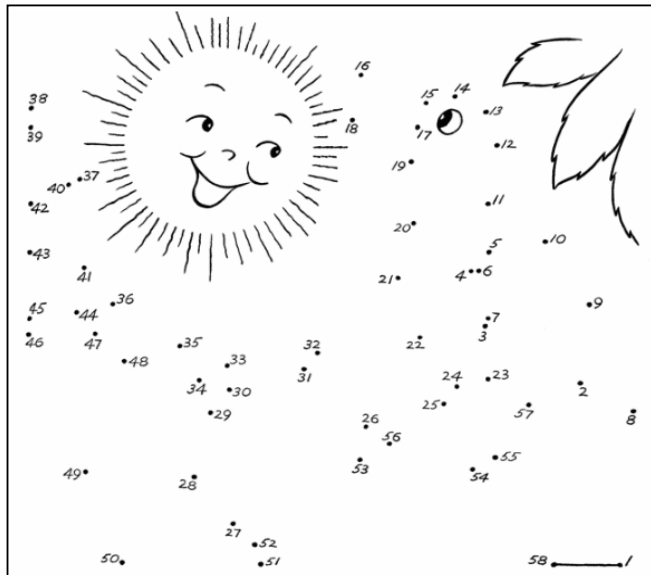

Symbols, ktoré si osvojujú cirkevný Otcovia, sú dva. Predovšetkým „brána spravodlivosti“, čo svätý Klement Rímsky komentoval vo svojom liste Korint'anom takto: „Je mnoho otvorených brán, ale brána spravodlivosti je v Kristovi. Blahoslavení sú všetci, čo ňou vstupujú a kráčajú na svojej ceste v svätosti a spravodlivosti a všetko konajú v pokoji“ (48, 4: I Padri apostolici, Roma 1976, p. 81).

Iný symbol, spojený s predchádzajúcim, je práve symbol kameňa. Dáme sa teda v našej meditácii viesť svätým Ambrózom jeho Komentárom k Evanjeliu podľa Lukáša. Keď hovorí o Petrovom vyznaní viery v Cézarei Filipovej, pripomína, že „Kristus je ten kameň“ a že „ani svojmu učeníkovi Kristus neupiera toto krásne meno, takže i on je Peter, aby mal zo skaly pevnosť vytrvalosti a neotrastiteľnosť viery“.

Ambróz potom uvádza exhortáciu: „Usiluj sa aj ty byť skalou, kvôli tomu nehľadaj skalú mimo seba, ale v sebe. Tvojou skalou sú tvoje skutky, tvojou skalou je tvoje zmyšľanie. Na tejto skale je vybudovaný tvoj dom, aby nebol zmietaný nijakou búrkou zlych duchov. Ak budeš skalou, budeš v Cirkvi, pretože Cirkev stojí na skale. Budeš v Cirkvi, pekelné brány ťa nepremôžu“.

z L'Osservatore Romano, č. 7 (týždenné vydanie v nemčine) zo 14. februára 2003

Raj otcov púšte Divá zver a svätí

Kým sa abba Makarios modlil vo svojej jaskyni v púšti, pribehla znenazdania hyena a začala mu obľizovať nohy. Nežne ho ťahala za okraj tuniky a viedla ho ku svojej jaskyni. Išiel za ňou a hovoril si: „Som zvedavý, čo odo mňa to zviera chce.“ Keď ho priviedla k jaskyni, vošla dnu a vynesla svoje šteňatá, ktoré sa narodili slepé. Modlil sa nad nimi a vrátil ich hyene s uzdraveným zrakom. Ona sa vrátila dnu a ako poďakovanie mu priniesla hrubú kožu z barana a položila ju na jeho nohy. Usmial sa na ňu ako na nejakú milú osobu, vzal si kožu a natiahol sa na ňu.

☺

Stretnú sa tri myši a vychvaľujú sa.

Jedna vraví: „Ja som taká silná, že keď doma máme rozostavené pasce, zoberiem syr a keď pružina padá, zachytím ju a zaposilujem si s ňou.“

Druhá vraví: „Ja doma zjem všetky otrávené granule a nikdy sa mi od nich nič nestane.“

Tretia je stále ticho a napokon povie: „Tak sa majte, ja idem ponaháňať nášho kocúra.“

prevzaté, spracoval MŠ

Vydáva
Gréckokatolícka cirkev
Farnosť Povýšenia sv. Kríža, Prešov-Sekčov
Ul. Martina Benku 7, 080 01 Prešov

internet: www.grkat-sekcov.sk
e-mail: presov.sekcov@grkatpo.sk
tel.: 051/7725 540
tlač: A-print, sro., Reimanova 9, Prešov

Len pre vnútornú potrebu

Dobrovoľný príspevok: 0,20 €

Neprešlo jazykovou úpravou

V. ROČNÍK

† Farský list

Číslo 19 03. október 2010

Gréckokatolícka cirkev, Farnosť Povýšenia sv. Kríža, Prešov-Sekčov

ÚVODNÍK

Mesiac október začína sviatkom Presvätej Bohorodičky Ochrankyne. Veriaci sa tak utiekajú pod jej ochranný plášť – pokrov, a to modlitbou svätého ruženca. Samotný ruženec sa však nestačí modliť len ústami, ale zapojiť musíme i svoju myseľ a srdce. Nie je to totiž modlitba na pár sekúnd či na pár minút – vyžaduje si svoj čas. Priestor potrebujeme aj na obnovu svojho srdca, aby sme sa tak mohli stretnúť s Bohom. A mesiac október je na to dobrou príležitosťou – obnoviť svoj vzťah k Bohu prostredníctvom Bohorodičky... Dobrou pomôckou nám v tom bude i svätý ruženec... Pomôže nášmu srdcu viac dýchať hlavnými tajomstvami našej spásy... Mária, plná milostí, už veľakrát dokázala, že ochraňuje tých, ktorí sa utiekajú pod jej ochranu a prosia ju o pomoc. Ani v modernej dobe totiž neprestáva na človeka číhať mnoho nebezpečenstiev – neubúda vojen, i chorôb je stále dosť, neustále nás prekvapujú rôzne nešťastia či prírodné katastrofy. Najväčšie nebezpečenstvo však predstavujú rôzne „moderne“ pokušenia – blahobyť, peniaze, voľný čas, zábava, technika... Časopisy, televízia či internet nás informujú o živote blízkeho okolia či vzdialeného sveta, no tieto informácie sú často „kontaminované“ aj pomýlenými svetskými hodnotami a postojmi. Ako sa teda máme chrániť pred týmto duchovným nebezpečenstvom? Tak, ako kedysi bolo ľudstvo zachránené v Noemovej arche, tak nás dnes chce Boh zachrániť cez Pannu Máriu. Ona nás totiž môže svojou materinskou modlitbou ochrániť pred ničivými vlnami sveta, pred priepastnou hĺbkou hriechu... Máriu často porovnávajú s Noemovou archou... Ako teda vstúpiť na palubu „Máriinej archy“, do jej ochrany? Modlitbou a pravou úctou k nej. Modlitbou ruženca si naše srdce neustále pripomína evanjelium – to, že Boh je s nami a neprestajne koná, aby nás mohol priviesť do nebeskej slávy, aby bol náš život životom v plnosti. V ruženci – spolu s Máriou – vyjadrujeme vôľu zachovávať vo svojom srdci Božie skutky, slová a premýšľať o nich, meditovať nad nimi, aby sme im nielen rozumeli, ale aby sa stali naším životom. Utekajme sa preto pod jej pokrov – ochranný plášť Presvätej Bohorodičky, lebo tam nachádzame nielen bezpečie, ale i všetko potrebné pre náš kresťanský život.

o. Rastislav Baka

Svätý mučeník Longín Stotník

Podľa svedectva Svätého písma stál pod Kristovým krížom aj stotník, ktorý videl zemetrasenie, zatmenie slnka a ďalšie divy a uveril v neho: „Keď stotník a tí, čo s ním strážili Ježiša, videli zemetrasenie a všetko, čo sa deje, veľmi sa naľakali a hovorili: »On bol naozaj Boží Syn«“ (Mt 27,54). Nový zákon nespomína jeho meno ani ďalšie osudy, no z

mimobiblických prameňov vieme, že sa volal Longín, pochádzal z Kapadócie, teda z východnej časti Malej Ázie, dnešného Turecka, a patril k vojakom podriadeným Pilátovi. A dozvedáme sa o ňom aj niekoľko ďalších vecí:

Bol to práve Longín, kto zistil, že Ježiš je mŕtvy, a preto mu nepolámal kosti, no kopijou mu prebodol bok (por. Jn 19,34a). Z krvi a vody, ktorá odtiaľ vyšla, získal uzdravenie očí, s ktorými mal dlhodobé ťažkosti. Longín patril aj medzi vojakov, čo mali za úlohu strážiť Ježišov hrob a na vlastné oči videli, ako zostúpil anjel, odvalil kameň od hrobu, sadol si

naň a ohlasoval Ježišovo zmŕtvychvstanie. Ale na rozdiel od ostatných vojakov, ktorí prijali úplatok za mlčanie o týchto udalostiach, on spoločne s dvoma svojimi kolegami smelo o všetkom rozprával. Kristovi nepriatelia ho preto znenávideli a hľadali zámienku, aby ho mohli zažalovať a umlčať. Nenachádzali však, lebo Longín bol najstarší z vojakov, človek veľmi čestný a známy aj samotnému cisárovi.

Po istom čase sa rozhodol zanechať vojenský stav a venovať sa výlučne ohlasovaniu evanjelia. Z rúk svätých apoštolov prijal krst, opustil Jeruzalem a spoločne so svojimi dvoma priateľmi odcestoval do rodnej Kapadócie, kde mnohých priviedol k viere. Býval za mestom v dome svojho otca a viedol život plný modlitby a pôstu.

Keď sa židovskí veľkňazi a starší dozvedeli, kde sa Longín zdržiava, priniesli Pilátovi bohaté dary. Žiadali ho, aby poslal list cisárovi ohľadom neho, že dezertoval, odmieta podriaďiť sa rímskej moci a uvádza do zmätku národ v Kapadócii, lebo mu ohlasuje iného kráľa. Pilát to urobil a cisár Tibérius (14–37) na základe listu i vďaka zlatu ktoré mu poslali židovskí starší, vydal rozkaz Longína zatknúť a popraviť. Pilát poslal do Kapadócie vojakov, aby ho sťali a ako dôkaz priniesli do Jeruzalema jeho hlavu. Zároveň mali usmrtiť aj jeho dvoch priateľov.

Keď Pilátovi vojaci dorazili do mesta a pobrali sa smerom k domu Longínovho otca, vyšiel im v ústrety sám Longín a milo ich privítal. Vojaci netušili, že sa rozprávajú priamo s tým, ktorého hľadajú a spýtali sa ho: „Nevieš,

kde je Longín, ktorý bol kedysi stotníkom?“ On im odvetil: „Prosím vás, páni, zjďte ku mne do domu a trochu si oddýchnite po ceste. Ja podám Longínovi o vás správu, lebo viem, kde býva, a vtedy on sám príde k vám, lebo žije neďaleko odtiaľto.“ Potom ich bohato pohostil. Večer si dal zavolať svojich dvoch kolegov a celú noc sa modlitbou pripravoval na svoju telesnú smrť. Ráno, keď dorazili jeho dvaja priatelia, povedal im: „Radujte sa spolu so mnou... Videli sme, ako Kristus trpel, ako bol ukrižovaný, ako bol pochovaný, ako slávne vstal z mŕtvych. Teraz ho uvidíme, ako sedí po pravici Boha a nasýtime sa pohľadom z tváre do tváre na jeho slávu.“ Oni privítali jeho slová, spoločne s ním predstúpili pred vojakov a Longín im povedal: „Hľa, tu máte svojho Longína i jeho dvoch priateľov! Longínom, ktorého hľadáte, som ja a toto sú moji dvaja priatelia, čo spolu so mnou videli Kristovo zmŕtvychvstanie a uverili v neho. Urobte s nami, čo vám prikázali tí, ktorí vás poslali.“ Vojaci najprv nechceli uveriť, že naozaj pred nimi stojí Longín a odmietali zabiť ho. On ich však prinútil a povedal: „Nijako inak sa mi nemôžete odvrátiť za moju lásku k vám lepšie, ako ma poslať k môjmu Pánovi, ktorého už dávno túžim vidieť.“ Potom on i jeho dvaja priatelia sklonili hlavy, vojaci ich sťali a Longínovu hlavu odniesli ako dôkaz do Jeruzalema.

Telá týchto troch mužov boli pochované v Kapadócii. Longínovu hlavu dal Pilát vyhodiť na smetisko, no neskôr bola za zvláštnych okolností nájdená.

prevzaté z internetu

Desatoro

Nevezmeš meno Pána Boha tvojego nadarmo

V predchádzajúcom čísle Informátora sme si bližšie predstavili 1. Božie prikázanie a v tomto čísle budeme pokračovať 2. Božím prikázáním.

V knihe Exodus 20,7 čítame: „Nevezmeš meno Pána Boha tvojho nadarmo! Lebo Pán nenechá bez trestu toho, kto bude brať jeho meno nadarmo.“ Prečo Pán Boh dal takéto prikázanie? Druhé prikázanie predpisuje rešpektovať meno Pána! Medzi slovami zjavenia má jedno slovo zvláštny význam, je to slovo, ktoré zjavuje Božie meno. Boh ho určil tým, ktorí v neho veria. Zjavuje sa im vo svojom osobnom tajomstve. Dar mena patrí k prejavom dôvernosti a intimity. Meno Pána je sväté. Preto ho človek nesmie zneužívať. Má si ho uchovať v pamäti v tichom klaňaní sa plného lásky. Nezaradí ho medzi slová svojich úst, pokiaľ by ním nechcel chváliť, velebiť a oslavovať.

Druhé prikázanie zakazuje zneužívanie Božieho mena, t.j. každé nevhodné užívanie mena Boha, Ježiša Krista, Panny Márie a všetkých svätých.

Ťažko hreší proti 2. Božiemu prikázaniu ten:

- kto vyslovuje Božie meno v hneve, neúctivo, s preklínaním, alebo v spojení s ošklivými výrazmi
- kto krivo prisahá, čiže volá Boha za svedka na potvrdenie svojej lži. Tým priamo uráža jeho podstatu, lebo Boh je absolútna Pravda
- kto sa Bohu zaviazal sľubom, že niečo značne dôležité z úcty k nemu vykoná, a potom sľub nesplní
- kto neúctivo, v hneve, s preklínaním, alebo s ošklivými výrazmi vyslovuje meno Panny Márie a svätých

Všedných hriechov proti 2. Božiemu prikázaniu sa dopustí každý:

- kto vyslovuje meno Boha, alebo svätých v prevapivých situáciách, zbytočne, v žartoch, alebo ich komolí
- kto kľaje zo zvyku, ale má úprimnú snahu zbaviť sa tohto zlozvyku. Kto sa ho neusiluje zbaviť neúctivým vyslovovaním Božieho mena sa dopúšťa ťažkého hriechu. Taký človek totiž chce hriech tým, že sa nechce zbaviť zlozvyku.
- kto si robí žarty zo svätých, alebo náboženských úkonov, ale nechce nimi opovrhovať, alebo sa im vysmievať, dopúšťa sa všedného hriechu. Keby však tým pohoršoval poslucháčov, môže sa dopustiť aj ťažkého hriechu.

o. Michal

Pre deti a všetky Božie deti

Žalm 118 Jasavý spev za záchranu

Katechéza Jána Pavla II. na všeobecnej audiencii pre veriacich v aule Pavla VI. 12. februára 2003

1. Pri všetkých významnejších slávnostiach antického judaizmu a osobitne počas slávenia Paschy sa spievala sekvencia žalmu 113 až 118. Tento súbor hymnusov, chvál a vďakyvdania Bohu sa nazýva „Egyptský Hallel“, pretože jeden z nich – žalm 114 – pripomínal poetickým a takmer viditeľným spôsobom exodus Izraela z krajiny útlaku, z faraónskeho Egypta, a obdivuhodný dar Božej zmluvy. A práve posledný žalm, ktorý pečatí tento „Egyptský Hallel“, je žalm 118, ktorý sme teraz počuli a o ktorom sme už raz rozjímali.

Tento spev jasne odhaľuje, že sa používal pri liturgii vnútri jeruzalemského chrámu. V jeho osnove totiž akoby sa rozvíjal sprievod, ktorý sa začína „v stánkoch spravodlivých“ (v. 15), to znamená v domoch veriacich. Tí velebia ochranu Božej ruky, ktorá je schopná chrániť spravodlivého a dôverujúceho človeka, aj keď vpadnú do jeho života krutí protivníci. Obraz, ktorý použije žalmista, je expresívny: „Obklúčili ma ako roj včiel a vzbĺkli ako prameň z raždia, ale v mene Pánovom som ich porazil“ (v. 2).

Po tomto odvrátenom nebezpečenstve Boží ľud vybuchne do „plesania nad záchranou“ (v. 15) na počesť „Pánovej pravice, ktorá ho zdvihla a mocne zasiahla“ (porov. v. 16). Je tu teda vedomie, že človek niekedy nieje sám, vydaný napospas búrke ktorú rozpútali ničomníci. Posledné slovo má totiž vždy Boh, ktorý hoci dopustí na človeka skúšku, „nevýdá ho smrti“ (porov. v. 18).

2. Zdá sa, že v tomto bode sprievod príde do cieľa, ktorý žalmista pripomína obrazom „brány spravodlivosti“ (v. 19), to jest svätej brány chrámu na vrch Sion. Sprievod sprevádza hrdinu, ktorému Boh dal víťazstvo. Žiada, aby sa brána otvorili, aby sa mohol „poďakovať Pánovi“ (v. 19). S ním „vchádzajú spravodliví“ (v. 20). Aby vyjadril tvrdú skúšku, v ktorej obstál, a oslavu, ktorá z toho vyplýva, prirovnáva sa „ku kameňu, čo staviteľa zavrhlí“ a ktorý „sa stal kameňom uholným“ (v. 22).

Kristus si prisvojí tento obrazec a tento verš na konci podobenstva o zlých vinohradníkoch, aby oznámil svoje umučenie a svoje oslávenie (porov. Mt 21, 42).

Tým, že Kristus aplikuje tento žalm na seba, otvára cestu kresťanskému výkladu tohto hymnusu dôvery a vďačnosti Pánovi za jeho „chesed“ to jest za jeho láskyplnú vernosť, ktorá sa odráža v celom žalme (porov. Ž 118, 1. 2. 3. 4. 29).